

schilders nooit een roep van deugdelijkheid hebben gehad dan in de landen van over zee, waar de kunstsmaak van het groote publiek nog steeds verschilt van den Europeeschen, zooals ieder weet, en wanneer bedoelde kunstenaars, tot verzekeren van hun sukses in het eigen vaderland, naar... overzeesche middelen blijken te grijpen.

Dit is het geval met J e f L e e m p o e l s die, naar het schijnt, in de Vereenigde Staten van Amerika voor een groot schilder doorgaat. Jef Leempoels heeft het ons zelf laten weten, enkele jaren geleden, naar aanleiding van eene tentoonstelling zijner werken, waarop iederen bezoeker een fraai gedrukt prospectus werd ter hand gesteld, in hetwelke de meeste opstellen waren overgedrukt, die naar Amerikaanschen toonaard de wereld-beteekenis van den Meester hadden verkondigd. Alleen had ik weet niet welke misplaatste bescheidenheid den samensteller van dit lovende florilegium belet, de sommen gelds te vermelden, die voor dezès werken naar dezès hoofd werden gegoooid.

Helaas, dit toenmalige zand heeft geen enkel Brusselsch oog verblind. Den heer Leempoels heeft het echter niet ontmoedigd. Weêr heeft hij twee en zestig schilderijen van zijne hoogst-eigen hand laten ophangen in de „Salle Le Roy", wel te verstaan op het pramend aandringen van zijne vrienden, zooals hij opnieuw in eene mededeeling aan de pers bekend maakt, en vóór zij naar de vier hoeken der wereld op de vleugelen van den roem worden verspreid (want weêr laat men ons weten, hoe voordeelig het buitenland over Jef Leempoels denkt, in afwachting dat hij een sant in eigen land worde; kwestie van kultuur natuurlijk).

Voor dat laten hangen van zijn arbeid is het Brusselsche publiek den schilder oprecht dankbaar. Sedert enkele jaren, deze van na den oorlog, wordt dat arme publiek nogal hardhandig op de proef gesteld. In zoogoed als al de tegenwoordige kunstzalen van de Belgische hoofdstad (en er zijn er, geloof ik, een vijftigtal) krijgt dat publiek kunstwerken te zien, die zoo zeer verschillen van hetgeen het vóór het wereldcataclysmè zonder te groote gemoedsstoornis en bij voortduring placht te aanschouwen, kunstwerken, die naar het uitzicht al te vlug afwisselen om er te kunnen aan wennen, dat het zich met ontsteltenis afvraagt, het publiek, wat of het nu eigenlijk nog bewonderen moet of mag. In deze biedt de expositie-Leempoels een uitweg: hier wéet het publiek, zelfs het meest-inculte, met de meeste beslistheid dat het van alle bewondering kan afzien; dat het deze schilderkunsterige pomperijen kan verzaken; dat het met een geruste ziel en zonder de minste nationale wroeging deze voortbrengsels naar de verst-gelegen beschavingen kan laten verhuizen.

Waarom? Omdat geen enkele schildershoedanigheid van den heer Leempoels positief genoeg is, om zelfs slecht te kunnen heeten. Men qualificeert niet, wat niet bestaat. Niettegenstaande allen mogelijken bluf,